

var den Gang selv Formand for Udvalget, og der ligger da naturligvis deri ogsaa nogen Kritik af den højtærede Indenrigsministers egen Virksomhed. Men jeg er blevet forbavset over dette Udtryk, netop fordi jeg havde forstaaet, at den Enighed, man efterhaanden opnaaede paa de forskellige Punkter, og som gik ud paa — det erkender jeg — at mindske den Fare, der kunde være for Misbrug af disse Bestemmelser, ogsaa havde den højtærede Indenrigsministers Sympati. Det viser sig altsaa ikke at være Tilfældet. Den højtærede Indenrigsminister synes altsaa at mene, at det havde været bedre, om Selskabernes Krav var blevet gennemført ubeskaaret, og at de Kauteler, det lykkedes gennem Landstingsbehandlingen af dette Lovforslag at faa indsat, har gjort Lovforslaget daarligere. Jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister har det Syn paa Sagen.

Der var, som jeg nys nævnte, paa det Tidspunkt, da Sagen kom til Folketinget, kun et eneste Punkt tilbage, om hvilket der var Uenighed; det var Bestemmelsen om Værdipapirers Optagelse. Fra konservativ Side stillede vi et Ændringsforslag, som fik Tilslutning fra socialdemokratisk Side, og som der blev stemt om her i Tinget ved Navneopraab, hvorved, saa vidt jeg husker, Forslaget faldt med een eller to Stemmer. Nu er Affattelsen af det Flertalsforslag, der gik igennem, jo, som den højtærede Indenrigsminister allerede har gjort opmærksom paa, ingenlunde fastholdt ved den Forhandling, der har fundet Sted i Folketinget, og jeg for mit Vedkommende vil gerne erkende, at der efter min Betragtning er sket en ganske afgørende Forbedring, navnlig rent teknisk set, med denne Bestemmelse, saa at jeg i og for sig mener, at Bestemmelsen i den foreliggende Form kan anvendes. For mit personlige Vedkommende har jeg ikke Sympati for den, og jeg kan sige, at den vinder heller ikke Sympati indenfor vort Parti, ihvorvel man, efter at man fra socialdemokratisk Side har givet den Tilslutning, ikke fra vor Side i Folketinget har opretholdt noget Særstandpunkt, og det endnu staaer hen, hvorvidt Landstingsgruppen vil fastholde sit tidligere Standpunkt i denne Sag. Den Hoveduoverensstemmelse, der er Tale om, hviler paa, at den Affattelse, som stadig er blevet fastholdt, gaar ud paa at lægge det afgørende Kriterium for Værdipapirers Optagelse i Regnskaberne deri, til hvilken Pris de paagældende Papirer er erhvervet. Paragraffen, saaledes som den nu er affattet, bestemmer, at amortisable Værdipapirer af den Art, der nævnes i Livsforsikringslovens § 18,

Nr. 1, 2 og 4, Danske Statsobligationer, Kreditforeningsobligationer og Kommuneobligationer — praktisk talt vil det sige disse — optages til Anskaffelsespris, selv om Kursen er væsentlig lavere. Saa hedder det videre, at hvis Papirerne ved den Beregning, som tidligere har været anvendt, nemlig Gennemsnitsberegningssmaaden, er kommet ind i Regnskabet til en højere Pris, kan man stadig benytte denne højere Værdi. Den nævnte Bestemmelse er typisk for, hvorledes Hensigten med Paragraffen er — hvad jeg synes er ganske principstridigt ved en Tilsynslov — at give Lejlighed til at faa Papirerne op saa højt som muligt. Hoveduoverensstemmelsen er imidlertid, hvorvidt det afgørende Kriterium bør være den Pris, til hvilken Papirerne er erhvervet, eller, som det stadig er hævdet fra vor Side, Værdien. Det har altsaa ikke været muligt at gennemføre vor Betragtning, og nu foreligger der her en Regel, der vel er teknisk brugelig, men efter min Opfattelse i øvrigt uheldig. Jeg skal nævne, at med Hensyn til uamortisable Papirer som Statsobligationer, Kreditforeningsobligationer og Kommuneobligationer fastholdes ogsaa den 10-aarige Gennemsnitsvurdering, skønt Motiveringen for en Gennemsnitsberegning, nemlig den, at Obligationerne udtrækkes til Pari, hvorved de en Gang vil komme til deres Værdi, netop ingen Gyldighed har paa dette Omraade. Vi ønsker endnu en Gang denne Sag prøvet i et Udvalg og forbeholder os vor Stilling til Spørgsmaalet. Vi vil prøve, om der ikke skulde være Mulighed for at fastholde det principielt rigtige i denne Sag. Jeg tager derfor gerne mod Udtalelsen fra Venstres Side om, at der skal nedsættes et Udvalg.

Der er endnu et Punkt i denne Paragraf, som vi fra konservativ Side ogsaa ønsker optaget til Forhandling. Det er Spørgsmaalet om Opførelsen i Regnskabet af faste Ejendomme. Under Behandlingen i Landstinget hævdede vi og fik Tilslutning indenfor Udvalget til det Synspunkt, at hvis der i Loven skulde staa noget om, til hvilke Priser man i Regnskabet skal optage faste Ejendomme, skulde det være, at de skal optages til Ejendomsskyldværdien, som jo er den officielle Vurdering, Staten hævder. Nu er der imidlertid i Folketinget indført, at dette kun skal gælde, medmindre Forsikringsraadet giver sit Samtykke til en anden Vurdering. Og det fastsættes endvidere, at for saa vidt et Selskab har opført sin Ejendom til en højere Værdi, f. Eks. i Henhold til en Laaneværdi, end den ved